

Оставихме я.

Обечка излѣзнала на Валога. Говедата били на паша. Вуйчоветѣ, които орали тамъ наблизо, като я видѣли, смѣяли се, защото се досѣтили, че се е изкубнала и избѣгала. Безъ да гледа на това, тя спокойно се напасла въ блатото, напила се вода отъ коритото на чучура и се прибрала къмъ колибата. Тя обиходила кошарата, саята, надникнала и въ колибата и видѣла, че всичко е на мѣсто: колибата си е колиба, саята — сая, кошарата — кошара. Влѣзла и въ гумното. На една страна стои голѣмата плѣвня съ широкия навесъ. Всичко това като че се зараждало отъ нейното идване и я приветствувало съ „добре дошла“.

Тя легнала на залѣното отъ слънчеви лъчи гумно и запреживяла.

Лежала и преживяла!

— Ахъ, колко е хубаво!

— Мили родни стрехи, мили схлупени кошари, ето ме пакъ при васъ. Земя и небо може да преминатъ, но азъ нѣма да те забравя, мой мили роденъ кжтъ. Тукъ нѣма копаня съ ярма, нѣма и гребенъ, но това е нищо предъ това слънце, тоя въздухъ и тия неизгледни простори! — мислѣла си Обечка и преживяла.

И наистина, на една страна се простирало равното блато на Стофричино, високитѣ чуки на стрѣмния Кривакъ и далечнитѣ простори на Бабаяшкитѣ колибащи. Отдѣсно пъкъ се вълнували буйнитѣ есеници по стрѣмнитѣ ширини на Блага, а напредъ, додето очитѣ видятъ, се вълнуватъ и простиратъ плешивото тепе на Валожекката могила, дълбокия проломъ на Черна Места и разлатитѣ гребени на Лѣве, Копривина, Брѣза, Буковица и